

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **ALTIN JM GROUP s. r. o.**
sídlem Myslivecká 2370, 735 32 Rychvald
zastoupený advokátem JUDr. Michaelem Bartončíkem
sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též jen „správce daně“) ze dne 20. 1. 2017, a to
 - č. j. 122326/17/3207-51522-803047 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč a penále ve výši 19 772 Kč,
 - č. j. 122358/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období duben 2012 ve výši 275 600 Kč a penále ve výši 55 120 Kč,

- č. j. 122369/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období květen 2012 ve výši 94 400 Kč a penále ve výši 18 800 Kč,
 - č. j. 122383/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červen 2012 ve výši 348 400 Kč a penále ve výši 69680 Kč,
 - č. j. 122398/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červenec 2012 ve výši 252 660 Kč a penále ve výši 50 532 Kč.
2. Daň byla doměřena z důvodu neuznání odpočtů na DPH ve vztahu k plněním poskytnutým žalobci jeho dodavateli – společnostmi TERSO TECHNOLOGIES s. r. o. „v likvidaci“ (dále jen „Terso“) a Stavotel Technologies s. r. o. (dále jen „Stavotel“) – při opravách, demontážích, montážích a repasích linky na výrobu instantních nudlí a polévek.
 3. Žalobce v podané žalobě namítal, že na něj žalovaný nesprávně přenesl důkazní břemeno ve vztahu k realizaci prací uvedených na daňových dokladech (fakturách) (bod V.3 žaloby), dále žalovaný nedůvodně zpochybňoval fakticitu realizovaného plnění (bod V.4 žaloby), důvody jeho pochybností o dodavatelských společnostech byly nedostatečné (bod V.5 žaloby) a došlo k pochybením při dílčích zjištěních ohledně skutkového stavu (bod V.6 žaloby).
 4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 4. 2018 shrnul dosavadní průběh řízení a reagoval na vznesení žalobní body. Závěrem uvedl, že dle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námítky nejsou důvodné. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
 5. Krajský soud rozsudkem č. j. 25 Af 11/2018-50 ze dne 15. 1. 2019 napadené rozhodnutí zrušil. Žalovanému vytkl, že neobjasnil, jaká pochybnost mu plynula ze skutečnosti, že přílohy k jednotlivým fakturám byly předloženy jen v kopiích, a že pokud pokládal za nutné předložení originálů, měl k tomu žalobce vyzvat. Dále uvedl, že pro věc samu nemá význam, že Š. M. neměl k dodavatelským společnostem oficiální vztah (jednatel, společník, zaměstnanec), jestliže jednal jménem obou dodavatelských společností s vědomím jejich jednatelů, kteří toto ve svých svědeckých výpovědích jednoznačně potvrdili, a jestliže bylo uvedeným společností plněno na základě jednání Š. M., kdy správce daně nijak nezpochybňuje, že oběma dodavatelským společnostem bylo ze strany žalobce plněno bezhotovostně platbami na jejich účty dle vystavených faktur. Protože dle názoru Krajského soudu bylo další důkazy třeba hodnotit 1) ve vzájemné souvislosti s výše uvedeným důkazem přílohami faktur a 2) v souladu s názorem soudu o nerozhodnosti formálního postavení Š. M., považoval za předčasné zabývat se dalšími žalobními výtkami k jednotlivým hodnocením dalších provedených důkazů a k vysloveným pochybnostem, neboť v novém komplexu zjištěných rozhodných skutečností by mohly být vyhodnoceny jinak, případně se ukázat jako nadbytečné.
 6. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 Afs 45/2019-43 ze dne 12. 11. 2020 rozsudek Krajského soudu zrušil.
 7. Pokud se týče skutečnosti, že přílohy k daňovým dokladům byly předloženy v kopii, pak dle Nejvyššího správního soudu z napadeného rozhodnutí neplyne, že by tato skutečnost měla na projednávanou věc jakýkoliv vliv. Žalovaný pečlivě přezkoumal celé daňové řízení a jednotlivé poznatky z něj plynoucí, přičemž poukázal na celou řadu nesrovnalostí, které ve svém celku vedly správce daně k pochybnostem, které se nepodařilo žalobkyni vyvrátit. Ačkoliv by se po přečtení této jediné věty mohlo zdát, že slovní spojení „pouze v kopiích“ žalovaný bere v potaz pro posouzení věci, takový výklad není možné přijmout s ohledem

na celkový kontext rozhodnutí. Krajský soud tuto větu hodnotil izolovaně. Věc neovlivnilo ani případné předložení originálů daných dokladů, neboť pro věc bylo nerozhodné, zda byly předloženy kopie či originály. Dokumenty totiž dle žalovaného neobstály samy o sobě jako takové, neboť neprokázaly, že fakturované práce skutečně provedly deklarované společnosti.

8. Pokud se týče postavení Š. M., Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jak správní orgán prvního stupně, tak stěžovatel podrobně popsali a odůvodnili své pochybnosti ohledně jeho postavení a jeho faktického zapojení jako osoby podílející se na provedení a zajištění prací. Jak je shrnuto výše, jednatele společností, které se měly na provedení prací podílet, odkázali na osobu pana M., který měl fakticky vše řídit a zařizovat, aniž by sami byli schopni poskytnout relevantní podrobné informace týkající se prováděných prací. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že všechny podrobnosti týkající se osoby pana M. byly v napadeném rozhodnutí pečlivě popsány a znovu poukazuje na předchozí odstavce tohoto rozsudku, kde je shrnuta komplexní úvaha žalovaného (resp. správního orgánu prvního stupně) týkající se osoby pana M., který měl brát v projednávané věci klíčovou roli; krajský soud však žádným způsobem tyto úvahy nevzal v potaz, pokud pouze na základě jediného odstavce (resp. jediné věty) posoudil úvahu stěžovatele jako nedostatečnou. Naopak zcela nedostatečná je v tomto ohledu úvaha krajského soudu. Ani zde krajský soud neposoudil celkový kontext napadeného rozhodnutí a postavení pana M. v dané věci s ohledem na všechna relevantní fakta. I na tomto místě proto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že není možné vytrhávat jedinou větu z kontextu celého odůvodnění, jak to nesprávně krajský soud udělal.“*
9. Žalobce podáním ze dne 22. 12. 2020 odkázal na obsah svého vyjádření ke kasační stížnosti.
10. Krajský soud následně rozsudkem č. j. 25 Af 11/2018-75 ze dne 18. 3. 2021 napadené rozhodnutí opět zrušil. Přisvědčil žalobkyni, že rozpis prací doložený přílohami k dokladům nebyl relevantně zpochybněn. Jednání Š. M. je pak nutno přičítat společností TERSO a Stavotel, neboť dle jejich jednatelů za ně jednal a žalobkyně jim za práce koordinované Š. M. zaplatila. Neplnění veřejnoprávních povinností (nezveřejňování účetních závěrek a nepodávání daňových přiznání) ze strany společností samo o sobě nezpochybňuje realizaci dodávky, mohlo by jít nanejvýš o indicii relevantní v souběhu s dalšími zjištěnými okolnostmi. Z ostatních důkazů však vyplynulo, že dodavateli sporných prací byly dané společnosti zastoupené Š. M. Prvotní pochybnost ohledně neúplných faktur pak odstranily předložené přílohy k těmto fakturám, přičemž rozhodnutí žalovaného nijak neodůvodňuje, proč přílohy neosvědčují, co je v nich uvedeno. Je přitom nerozhodné, jak si dodavatelé realizaci zakázky zajistili, je-li nepochybné, že zakázka byla realizována a uhrazena těmto společností. Co se týče výslechu Š. M., ten nejde provést, je-li mrtev. I bez tohoto výslechu však byl skutkový stav dostatečně objasněn. Správce daně nakonec relevantně nezpochybnil průběh prací, pokud uvedl pouze různá označení linky při jejím pořízení (šrot, stará funkční, zánovní) a že rozsah oprav nemohl ověřit při místním šetření. Žalobkyně důkazní břemeno o rozsahu prací unesla předložením příloh faktur. Prokázala tedy vystavení faktur, jejich úhradu a zajištění realizace prací jménem obou společností Š. M., přičemž jejich rozsah nebyl zpochybněn.
11. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 Afs 67/2021-51 ze dne 11. 5. 2023 rozsudek Krajského soudu zrušil.
12. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že sporná je předně otázka samotného uskutečnění deklarovaného plnění, bez ohledu na jeho případný rozsah či dodavatele. V tomto směru je první stěžejní otázkou unesení důkazního břemene. Nejvyšší správní soud uvedl, že nemůže přisvědčit krajskému soudu, že žalobkyně provedení deklarovaných oprav prokázala

předložením příloh k fakturám (rozpisů prací), jestliže na druhé straně stojí rozsáhlá úvaha správce daně i žalovaného odůvodňující vážné pochybnosti ohledně deklarovaného plnění. Krajský soud nezhodnotil celkový kontext posuzované věci s ohledem na všechna fakta plynoucí ze správního spisu. Nejvyšší správní soud se následně vyjádřil k některým dílčím tvrzením krajského soudu: není pravda, že by správce daně uvedl toliko různá označení linky při jejím porřízení, ale měl i další pochybnosti; při nemožnosti zjistit deklarované opravy místním šetřením byl na místě požadavek na předložení projektové dokumentace, tvrzení o vytváření jednotlivých dílů 1:1 považuje NSS za nevěrohodné. K osobě Š. M. uvedl, že krajský soud se jeho osobou zabýval toliko ve vztahu k deklarovaným dodavatelům; Š. M. však měl přispět k prokázání samotného plnění; podotkl, že o jeho úmrtí není ve spise důkaz. Skutečnost, že jednatelé deklarovaných dodavatelů jednoznačně uvedli že za ně pan M. vše zařizoval, neprokazuje, že se tak opravdu dělo. NSS pokládal za indicie vzbuzující pochybnost správce daně neplnění veřejnoprávních povinností ze strany dodavatelů a jejich následnou nekontaktnost. NSS závěrem krajskému soudu uložil znovu posoudit, zda žalobce prokázal uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění, a to s ohledem na všechny skutečnosti plynoucí ze správních spisů, které měl zhodnotit v jejich celkové souvislosti.

13. Krajský soud následně rozsudkem č. j. 25 Af 11/2018-99 ze dne 13. 7. 2023 napadené rozhodnutí opět zrušil a vzhledem k prekluzi práva vyměřit daň zrušil i prvostupňová rozhodnutí. Po komplexním zhodnocení všech podkladů napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že uskutečnění deklarovaného plnění bylo prokázáno fakturami s doplněným rozpisem prací a výpovědí svědka R. F., jenž nebyl správcem daně nikterak znevěrohodněn, naopak jeho výpověď byla dílčími způsoby potvrzována dalšími podklady (výpovědi jednatelů, revizní zpráva, protokol o zjištění funkčního stavu výrobního zařízení). Pokud se týče dodavatelských společností, těm bylo ze stran žalobce zapláceno a jejich dodávky byly potvrzeny jednateli i svědkem F. Pozdější nekontaktnost obou společností a nezveřejňování účetních závěrek z jejich strany soud vyhodnotil jako osamocené indicie, které nevyvracejí zapojení obou společností do předmětných transakcí prostřednictvím pana M.
14. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 Afs 214/2023-41 ze dne 17. 4. 2025 rozsudek Krajského soudu zrušil.
15. Nejvyšší správní soud komplexně přehodnotil podklady napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žalobce neprokázal nárok na odpočet DPH za opravu výrobní linky.
16. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Správce daně zahájil u žalobce dne 10. 2. 2015 daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden – červenec 2012. Předmětem prověřování byl žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společností Terso (za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč) a Stavotel (za zdaňovací období duben – červenec 2012 v celkové výši 971 060 Kč). Dne 17. 6. 2015 vydal správce dane výzvu dle § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) č. j. 2136548/15/3207-61562-804739, již vyzval žalobce, aby prokázal, že nárok na odpočet dane z přijatých zdanitelných plnění od společností Terso a Stavotel byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), neboť předložené daňové doklady neobsahovaly bližší specifikaci výrobní linky a jednotlivých prací souvisejících s její opravou. Správce daně v této výzvě vyjádřil konkrétní pochybnosti ohledně žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně a vyzval jej, aby předložil rozpis prací s upřesněním místa, kde byly práce provedeny, blíže specifikoval výrobní linku, doložil úhrady faktur, uvedl jméno osoby, která

zastupovala při jednáních obě dodavatelské společnosti, a předložil smlouvu na jednotlivé práce uzavřenou se společností Stavotel. Žalobce navrhl výslech svědka R. F., který u něj v roce 2012 působil jako výrobně technický poradce; kromě výslechu tohoto svědka byl proveden výslech jednatele Terso Zdenko Husičky a výslech jednatele Stavotel Roberta Venclíka. Správce daně se na žalobce obrátil s výzvou, aby mu sdělil kontaktní údaje Š. M., tem mu odvětil, že jmenovaný již zemřel. Dne 5. 4. 2016 proběhlo v sídle žalobce místní šetření. Dále správce daně obstaral listinné materiály od správců daně dodavatelů žalobce a celního úřadu. Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětné práce byly uskutečněny dodavateli deklarovanými na předložených daňových dokladech a v deklarovaném rozsahu. Správce daně proto žalobci nepřiznal jím nárokováný odpočet daně ve výši 1 069 920 Kč. Zpráva o daňové kontrole č. j. 53517/17/3207-61563-804739 byla s žalobcem projednána dne 19. 1. 2017. Na základě zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečné platební výměry, jimiž žalobci za zdaňovací období leden, duben, květen, červen a červenec 2012 doměřil DPH v celkové výši 1 069 920 Kč a sdělil povinnost uhradit penále v celkové výši 213 984 Kč. Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům dne 22. 2. 2017 odvolání. Předmětné odvolání bylo žalovaným zamítnutou napadeným rozhodnutím.

17. Krajský soud následně v souladu s § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel dle § 75 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
18. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004, o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), je plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 9 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5, f) rozhlasového nebo televizního vysílání prováděného provozovateli vysílání ze zákona.
19. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
20. V posledním kasačním rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „(33) Krajský soud v napadeném rozsudku považoval pro realizaci deklarovaného plnění za rozhodující místní šetření a výpověď R. F., technika žalobkyně, který práce podrobně popsal na existující lince složené

ze staré linky a nové z Číny. Dle krajského soudu správce daně neměl důvod panu F. nevěřit. Nejvyšší správní soud s tímto posouzením ve shodě se stěžovatelem nesouhlasí, neboť jak uvedl již v rozsudku č. j. 9 Afs 67/2021-51, odst. [33], v rámci místního šetření se provedení oprav nepodařilo ověřit, jelikož nebylo možné zjistit, zda panem Frenkem ukazované díly byly opravdu opravené. Věrohodnost pana F. sice nebyla výslovně zpochybněna, avšak sám při výsledku dne 10. 9. 2015 uvedl, že o zajištění firem se staral pan M., který také prováděl kontrolu prací, pan F. mu plně důvěřoval. Popsal-li pan F. v průběhu místního šetření slovně, jaké díly se opravovaly, takový popis neprokazuje faktickou realizaci oprav za situace, kdy repasi nebylo možné ověřit, žalobkyně nepředložila žádné smlouvy s dodavateli ani projektovou dokumentaci, které by opravu specifikovaly, a o realizaci panovaly další pochybnosti (nevěrohodné sdělení žalobkyně o kopírování jednotlivých dílů, nejasné informace o jednotlivých výrobních linkách včetně jejich pořizovací ceny; k tomu viz již odst. [30] rozsudku č. j. 9 Afs 67/2021-51). Související tvrzení krajského soudu, že zjevně docházelo ke kreativnímu zpracování obou linek technologií „zlatých českých ručiček“, resp. slovenských, považuje Nejvyšší správní soud za naprosto nepatřičné. (34) Realizaci deklarovaných oprav nepodporují ani výpovědi jednatelů dodavatelů, revizní zpráva nebo protokol o zjištění funkčního stavu výrobního zařízení, jak naznačil krajský soud v závěru bodu 29. napadeného rozsudku. Tehdejší jednatelé společností TERSO TECHNOLOGIES a Stavotel Technologies, pan Husička a pan Venclík, sice „měli povědomí o zakázce“, jak uvedl krajský soud, avšak stěžovatel v kasační stížnosti příhodně uvedl, že o průběhu prací nic bližšího nevěděli. Pan Husička při výsledku dne 22. 10. 2015 uvedl, že opravdu neví, jakou zakázku uskutečnila společnost TERSO TECHNOLOGIES pro žalobkyni, byl v kontaktu s panem M., ten vystavoval faktury „asi díky té lince. Asi jiné né. Možná, že i na nějaké stavební úpravy“. Jaké stavební úpravy, nevěděl, a upřesnit fakturované práce nemohl. Pan Venclík při výsledku téhož dne uvedl, že zakázka pro žalobkyni spočívala v kompletní repasi a opravě výrobní linky na instantní nudle, vše dozoroval pan M., se kterým byl dohodnutý na přátelské bázi. Fakturované práce upřesnit nemohl, jelikož se jednalo „o velice odborné práce za použití speciálního materiálu“, předávací protokoly se k němu nedostaly, protože pan M. byl dohodnutý s panem F., a případnou záruční opravu by řešil pan M. (oba protokoly z výsledků jsou založeny na č. l. 24 a 25 spisu správce daně). (35) Dle krajského soudu tvrzení o opravách linky dále potvrzují revizní zpráva ze dne 17. 3. 2012 (založená na č. l. 43 spisu správce daně) a protokol o zjištění funkčního stavu výrobního zařízení ze dne 14. 6. 2012 (založený na č. l. 15 spisu správce daně). Z revizní zprávy ovšem toliko plyne, že předmětem revize je stav elektrického zařízení haly a výrobní linky (bez její specifikace), zařízení (tj. zařízení haly společně s blíže neidentifikovanou výrobní linkou) je v dobrém technickém stavu a lze jej trvale a bezpečně provozovat. Ze zprávy tedy nelze zjistit nic o tvrzených opravách linky, že se jedná o deklarovanou linku, v jakém stavu byla před započítím oprav a jaké opravy byly provedeny. Stejně tak z protokolu o zjištění funkčního stavu výrobního zařízení toliko plyne provedení kontroly repasovaných dílů na výrobní lince, aniž by však tato linka a repasované díly byly blíže specifikovány. I v tomto tedy Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli. (36) Co se týče osoby pana M., který měl celou opravu linky pro všechny zúčastněně zařídit, Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi účastníky není sporné, že zemřel a jeho výsledek, který by mohl přispět objasnění věci, tedy nebylo a není možné provést. Krajský soud v napadeném rozsudku toliko uvedl, že i bez výsledku svědka M. nemá pochybnosti o tom, že jednal jménem dodavatelů. K tomu kasační soud stručně uvádí, že obdobný závěr obsahovaly již předcházející rozsudky krajského soudu a NSS krajskému soudu vytkl, že ve vztahu k postavení pana M. postupoval zkratkovitě (viz odst. [18] rozsudku č. j. 9 Afs 45/2019-43, a odst. [37] rozsudku č. j. 9 Afs 67/2021-51). Není tomu tedy jinak ani v projednávané věci. Nejvyšší správní soud však s ohledem na procesní ekonomii uvádí, že neprovedení výsledku pana

M. nemůže jít ku prospěchu žalobkyně. Jak již bylo opakovaně uvedeno i v předcházejících rozsudcích NSS, ohledně deklarováných oprav panovala řada pochybností. Žalobkyně se neměla spolehnout pouze na osobu Š. M., ale v souladu s výše uvedeným měla postupovat obezřetně a zajistit si dostatečné podklady pro prokázání uplatněného nároku na odpočet DPH, což neučinila. (37) Nejvyšší správní soud s ohledem na vše uvedené uzavírá, že žalobkyně neprokázala uplatněný nárok na odpočet DPH za opravu výrobní linky. Žalobkyní předložené daňové doklady byly zpochybněny, další předložené podklady (revizní zpráva nebo protokol o zjištění funkčního stavu zařízení) deklarované opravy neprokázaly, a další vyvstálé skutečnosti (z místního šetření, z výsledku technika žalobkyně, nepředložení projektové dokumentace, sdělení o kopírování jednotlivých dílů z důvodu možného plagiátorství, nejasné informace o jednotlivých linkách, jakož i skutečnosti plynoucí z výsledků jednání deklarováných dodavatelů) pochybnosti finančních orgánů jen utvrdily (srov. již odst. [30] rozsudku č. j. 9 Afs 67/2021-51, rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí správce daně, jejichž úvahy kasační soud již dříve označil za komplexní a přezkoumatelné). V takovém případě je již nerozhodné, kdo a v jakém rozsahu měl deklarované plnění dodat (viz odst. [24] a [43] rozsudku č. j. 9 Afs 67/2021-51).“

21. Uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.)
22. Žaloba je proto nedůvodná. Proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Jako důvod kasační stížnosti může být toliko namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, či nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 22. května 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu